

Võ Thị Hảo

Dã Nhân

Sau món yến, mặt bàn cẩm thạch được dọn sạch. Chỉ còn cây giá nền bằng vàng mang thân hình hai thiếu nữ trần truồng đang xoắn vặn như bện thừng.

Hai bộ ngực căng đầy ngửa ra sau trong cuồng hoan. Trên môi hai thiếu nữ ngậm hai ngọn nến. Thân nền màu hồng phớt vàng bênh bệch da người.

Ngọn nến nhả nha cháy, phả làn hương khen khét, ngày ngày, mời gọi như chấn gỏi. Thoảng mùi hoang đàng của những bữa tiệc cổ La Mã. Cái thời những vương tôn công tử nằm ngả ngón trong đại tiệc, để những đường cong của thân thể hoan ca bên trâm cam mỹ tửu. Người dự tiệc choàng hồ hững ngang thân một tấm vải mềm và xốp nhiều nếp. Những cái đầu tóc giả uốn sóng rắc phấn rung rinh bên má các quý phu nhân cùng gái làng chơi cao cấp. Đàn bà mắt đăm đuối không ra gật đầu không ra chồi bỏ, thỉnh thoảng lại điệu vờ vờn cánh tay trần nuốt nà tới giữa bàn tiệc, khẽ nhón lấy một chùm nho hoặc một chùm anh đào chín mọng, nhả nhá dập hồ ướm khoe môi hé mở. Kẻ đối diện bị thôi miên, chỉ còn biết giương đôi mắt ngây dại theo nhất cử nhất

động ra chiều ban ân huệ của người đẹp.

Hôm nay, những người quanh bàn tiệc này cũng nằm. Lân là một trong những kẻ ăn nằm đó. Có một dự án. Bên A và bên B khao nhau một bữa "nhất dạ đế vương". Một bữa tiệc pha tạp phong cách. Bàn ăn kiểu La Mã. Bàn ăn kiểu Pháp lai Đức lai Nga. Ăn thì đặc sệt những món ngự yến kiểu Tàu. Khung cảnh lộng lẫy mà lò lợ, mang sắc nhòn nhọt đục. Tiền chảy tràn từ túi khố chủ. Khố chủ này có hai con đi du học ở Anh Quốc, có hai ô tô đời mới, hai con chó ngao bụng thon chân cao như ngựa vằn, hai ngôi biệt thự mỗi ngôi cỡ vài ngàn cây vàng, một vợ một nhân tình. Cái gì cũng hai. Dự án cũng vậy, luôn luôn là hai chiếc song song. Lân là bạn của khố chủ, vừa là người thẩm định, vừa là con thoi đi lại giữa A và B. Cái gì cũng có một. Nhưng cũng có một vợ một nhân tình, đúng một.

Bức tường màu đỏ đối diện phía trước mặt các thực khách bỗng rùng mình, rồi dờn sang một bên như có phép lạ. Bất thần phô bày một hang động bê-tông sơn phết giả đá, giả thạch nhũ được chiếu sáng bằng những chùm đèn màu. Lại một chiếc bàn cẩm thạch đỏ. Nhiều giá nên. Một chiếc lồng lớn phủ lụa vàng rủ tua

trước mặt một cô gái mặc cẩm y, đội vương miện, giắt trang kim lấp lánh.

Chủ nhà hàng phục sức như quan võ trong những bộ phim truyền hình về thời Tàn Thủy Hoàng, lịch kịch cung kiếm bước ra cúi chào:

- Tiếp theo đây, xin mời các bậc đế vương thưởng thức món trân cam của Từ Hy Thái hậu. Món này không những bồi bổ sự sáng láng cho quý vị, mà còn khiến cho thân thể thêm tráng kiện, xuân tình lai láng. Vĩnh cửu xuân. Mời!

Cô gái mặc áo trang kim đang ngồi xếp bằng trên bàn bỗng thét lên một tiếng sắc tạnh, rút soạt kiếm đứng phắt dậy, xiêm y rung lả tả, trong nháy mắt trên người cho còn một mảnh vải bé bỏng nửa bàn tay. Trong chớp mắt, tấm lụa vàng che lòng đã bị mũi kiếm hất tung tên trời, đứt làm hai mảnh. Thực khách ồ lên. Trên bàn là chiếc lòng sắt có sáu ngăn. Mỗi ngăn nhốt một con khỉ lông vàng.

Những con khỉ xinh xắn cụt đuôi mặt đỏ, ngón tay thon dài, móng tay màu đen. Đôi mắt to và sâu nằm sát dưới hốc xương cung mày nhìn nài nỉ và van lơn. Đám khỉ run rẩy quan sát đám

thực khách. Những ngọn nến nhảy múa không thương xót trong mắt chúng.

Cô gái vẫy tay. Hai gã bồi bàn cầm hai con dao sáng lạnh chạy ra. Con khi đầu tiên được bắt ra, trói gô lại, đặt ngòi trên bàn, trước mặt ông "cái gì cũng hai" - khỏ chủ bữa tiệc.

- Ngài có vừa lòng món này không ạ? Chỉ cần một cái phẩy tay của ngài, chúng tôi sẽ đổi ngay con khác?

Khỏ chủ ngắm con khi đang rùng rùng nước mắt, xoay ba bốn lần, soi đủ mọi phía, rồi gật gù:

- Được. Không kém cạnh bữa trước. Nhưng nhớ phải làm gọn gàng, đẹp. Trong khi các thượng đế đang thưởng thức, chớ quên màn múa bụng. Thế mới ra mẽ bữa tiệc của Từ Hy Thái Hậu các thượng đế của tôi ở đây mới hài lòng.

Khỏ chủ vừa dứt lời, cô gái lập tức vươn tay bấm vào một chiếc nút bí mật được cài sẵn đâu đó bên mép trái bàn. Mặt bàn mở ra. Sáu chiếc cột sắt nhỏ vừa đủ để ghim đứng thân mình sáu con khi bỗng nhô vụt lên. Hai gã bồi bàn lẹ làng tóm từng con khi nhấc lên, kẹp chặt cổ và vai chúng vào cột bằng những chiếc kẹp sắt. Sáu con khi không thể cự quậy, tiếng kêu tắc nghẹn trong họng, đảo tròn mắt khiếp đảm nhìn thanh kiếm sáng loáng trong tay cô gái:

- Đêm nay, quý vị là đế vương, đang ở trong nội điện của Từ Hy Thái Hậu...

Lưỡi kiếm vung lên. Chỉ còn kịp nhìn thấy một ánh chớp. Hột mả đầu của con khỉ bị phạt ngang. Máu bắn trên mặt bàn. Khổ chủ khoái trá mời các "thượng đế" của mình thưởng thức món óc khỉ của Từ Hy Thái Hậu trong màn múa bụng.

* * *

Mệnh nữ treo đẳng ngọn

Mệnh trai treo đẳng gốc

Mệnh nữ nặng bởi tóc...

Vừa mới trữu trên ngực này. Hương nồng nàn trong suối tóc còn nén chặt mi mắt này. Trái tim trong lồng ngực còn nháy như Niên Đại. Thế mà tỉnh giấc, đã chẳng thấy đâu. Quờ sang, giường trống một khoảng lạnh người.

Không phải vợ. Chẳng phải người tình. Nàng thường đến vào canh gà gáy. Như một vôi rồng mang vô vàn hạt bụi nâu ánh đỏ. Không một điềm báo trước, nàng đến bên giường của anh.

Nở nụ cười biết lỗi khờ dại. Dịu lại thành một dải lụa màu đồng. Rồi, cũng mềm như lụa, nàng tuồn vào trong chăn, úp mặt gôi đầu lên ngực anh. Lân gáp gáp thức giấc. Gáp gáp kiểm tìm đôi môi nàng. Bàn tay gáp gáp dạo trên thân thể nàng. Nhưng đôi môi không thấy. Thân thể không thấy. Bàn tay nóng rực tuột vào chăn đệm. Chỉ thấy đôi môi hình lá và những đường cong lơ lửng trên cao.

"Ta bay lượn". Nàng nói. "Còn anh thì đi bộ". Nàng nói. "Ta giữ mãi cho anh một khúc dạo đầu". Nàng nói. "Kìa bình minh đến. Và em phải đi". Nàng nói. Rồi, thoáng hôn lên môi anh. Rồi, dạo lướt trên thân thể anh, dải lụa màu đồng biến thành chiếc vòi rồng dữ dội cuốn xoáy những hạt mưa màu nâu ánh đỏ vụt ra ngoài cửa sổ theo tia sáng đầu tiên của rạng đông, nàng đi. Để lại anh, trên giường, tê cứng trong một niềm hoan lạc đau đớn.

Mệnh nữ nặng bởi tóc

Nặng bởi vú hai bầu

Mệnh nam nặng vì đâu, ông bà hỡi?

Văng vẳng tiếng Mo Khuôn. Tại sao lần nào cũng vậy, nàng đến rồi đi trong tiếng Mo Khuôn. Về một mường Trời ngàn ngút khao khát với những chiếc vôi rồng màu nâu ánh đỏ không thể giam cầm.

Lân vật mình trên gối. Cấn chặt hai hàm răng. Vỗ gối lông vũ bị anh xé nát. Những chiếc lông chim hút nước bọt khô khốc trong miệng. Thoảng vị lơ lợ tanh của bữa tiệc Từ Hy. Ta là ai vậy? Một vợ một người tình một dải lụa màu đồng đỏ? Mùi máu khi tanh lợm và hương tóc trĩu nặng trên mi mắt?

* * *

Tay Lân quờ phải một vật gì vừa mềm, vừa ấm. Rồi một bàn tay bé xíu với những ngón thon nhỏ, móng nhọn. Lân mở choàng mắt. Những móng tay nhỏ xíu, không thể thon hơn thế, màu đen.

Lân mở bàn tay. Cũng đầy những nếp gấp, đường mạch máu, những ngôi sao. Đủ cả đường sinh mạng, đường duyên tình và trí đạo. Đường sinh mạng nối liền cực Nam và cực Bắc của bàn tay. Góc phía Nam mờ. Hẳn rằng nhiều phen lặn độn. Trí đạo nối cực

Đông và Tây của bàn tay, sống động và rõ nét. Hẳn cũng có túc mẫn tiếp và diên rồ. Chạy ngang ngạnh từ gốc phía Đông, bắt thần rẽ ngoặt lên phía Bắc, chỉ chút những đường ngang lồi tắt, ắt hẳn đây là bàn tay của một kẻ đào hoa có nhiều tiếng sét tình ái. Lân ngắm kỹ bàn tay, bất chợt cười thành tiếng, lật nghiêng sang bên trái.

Con đã nhân giật mình rụt tay lại. Đường sinh mạng, trí đạo đường duyên tình cũng biến sau mu bàn tay lệ làng. Đôi mắt to tròn, nâu thắm thiết, từng trải mở rộng dưới vòng cung xương mảy. Con khi vàng này tựa tựa một người đàn bà lam lũ, âu yếm và từng trải. Lân nghĩ.

Đó là con khi thứ sáu trong bữa tiệc Nhất dạ đế vương, bữa tiệc của Từ Hy, đêm trước. Bộ óc của nó được dành sẵn cho Lân, sau cái trán có đôi mắt âu yếm này. Lân không chịu đựng nổi, đã nôn thốc tháo. Lưỡi kiếm vung lên đã kịp chung hứng. Lân vét hết tiền túi, quẳng lên bàn, ôm con khi vào ngực, bỏ chạy.

Về đến nhà, khi cởi trói cho con khi, Lân mới biết rằng đó là một

con cái. Anh nhìn chăm chăm vào lòng bàn tay. Lần đầu tiên trong đời, anh biết rằng bàn tay khỉ cũng có đường sinh mệnh, trí đạo và duyên tình.

Và ngay lúc đó, Lân nghe vắng tiếng Mo Khuôn. Bản mo hồn của người Thái. Cái giai điệu da diết, hùng hực đón đau này, anh đã nghe hoài, nghe huyễn, trong những đêm mưa bên bếp lửa rừng Tây Bắc. Ông mo thân gầy sần như gỗ lửa, tay cời than, tay vẩy rượu, vừa đung đưa người cho đỡ lạnh vừa hát kể Mo Khuôn cúng mừng cầu phúc thọ. Ngày xưa, Lân không vợ nhạt chỉ cưới vì tiền bạc và nòi giống. Không người tình chỉ vắn vương vì xác thịt và những lời chiều nịnh nhạt như nước ốc. Không nhón nhọt lờ lợ những bữa Nhất dạ đế vương. Lăn từng úp mặt xuống gối, nước mắt đầm đìa hoan lạc khi nghe người kể Mo Khuôn.

* * *

Đi đi, dã nhân!

Sáng nay, xuân về. Đủ lạnh để nước mắt người ngừng chảy. Đủ ấm để người vào đến giữa rừng. Đừng đi sang trái, phía ấy có bọn mang thòng lọng và bao tải đi săn trộm chó. Tất nhiên chúng mừng phát điên nếu săn được một con khỉ. Đừng đi sang phải.

Phía ấy rực rỡ đèn màu và những nhà hàng Nhất dạ đế vương.

Đi đi, dã nhân. Vì bàn tay người cũng có đủ ba đường sinh mệnh, trí đạo, duyên tình.

Nước mắt lưng tròng, Lân ngồi xếp ở bìa rừng. Thấp thoáng chiếc đuôi cụt của dã nhân đang lao mình vào rừng thẳm. Lân ngẩng mặt lên trời, đợi chiếc vòi rồng xoáy theo những hạt mưa màu nâu ánh đỏ.